

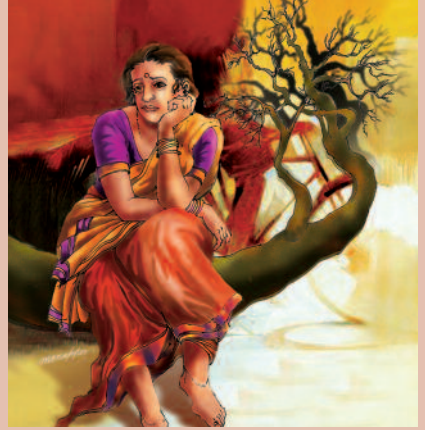
ಸರಾಗವಾಗಿ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದ ಬದುಕಿನ ದೋಣಿ ಆ ಅಮ್ಮನ ಮರಣ ನಂತರ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅನಾಥಳಾಗಿ ನೆಲೆ ಅರಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನನ್ನಂಥವರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಬದುಕು ನಡೆಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರು ಇಳಿಯಬೇಕಾದ ಜಾಗವೂ ಬಂದಿತು.

ವೀರೂವಿನ ಕರುಣಾಜನಕ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ಭಾರವಾದ ಹೃದಯದಿಂದಲೇ ಹೋಟೆಲಿನ ಮುಂದೆ ಕಾರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮೇನಕ ಇಳಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಸಡಗರದಿಂದ ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ವರ್ಷ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತನ್ನ ಅಕ್ಕಯ್ಯ ಅಂತ ಪರಿಚಯಿಸಿದಳು. ಅವರಲ್ಲರೂ ಮೇನಕಳತ್ತ ಬಂದು 'ಅಕ್ಕಯ್ಯ ಹೇಗಿದ್ದಿರಿ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ನೀವು ಬಂದಿದ್ದು ತುಂಬಾ ಖುಷಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ, ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ, ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯಿರಿ, ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಿ' ಅಂತ ಆದರದಿಂದ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಉಪಚರಿಸಿದರು. ಅವರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮೂಕಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು ಮೇನಕ. ವರ್ಷ ಮೇನಕಳನ್ನು ಹೋಟೆಲಿನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯುವಲ್ಲಿಯೂ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿದ್ದವರನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದಳು. ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಅಂಥವರ ಬಗ್ಗೆ ಇದ್ದ ಪೂರ್ವಗ್ರಹ ಭಾವದಿಂದ ಮೇನಕ ಹೊರಬಂದಳು. ವೀರೂವರ್ಷ ಆಗಿ ಬದಲಾಗಿರುವುದು ಸಂಕಟದ ಸಂಗತಿಯೇ ಆದರೂ ಅವನು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವುದು ಮೇನಕಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಸಿಕ್ಕಂತಾಗಿತ್ತು. ವೀರೂ ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಆತನಂದರೆ ಮೇನಕಗೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ತನ್ನ ಅಕ್ಕರೆಯ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನ ಮಗನಾದರೂ ಸ್ವಂತ ತಮ್ಮನಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು. ಅಂತಹ ಒಲುಮೆಯ ತಮ್ಮನಾದ ವೀರೂ ಬೆಳೆದಂತೆಲ್ಲ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಆಡುವುದು, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಂತೆ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಏಟು ತಿನ್ನುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಮೇನಕ ತಾನೇ ಏಟು ತಿಂದಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ವೀರು ಅವರ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಓದಲೆಂದು ಹೊರಟಾಗ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಕಷ್ಟವಾದರೂ, ಅಲ್ಲಾದರೂ ಬದಲಾಗಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ತರಲಿ ಎಂದೇ ಆಶಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಆಸೆ ಈಡೇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಸಾವಿನೊಂದಿಗೆ ವೀರೂವಿನ ಅಧ್ಯಾಯವೂ ಮುಗಿದುಹೋಗಿತ್ತು.

ವೀರೂ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸತ್ತೇಹೋದನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ನಂಬಿದರೂ ಮೇನಕಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಅವನು ಬದುಕಿರಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಭಾವ ಜೀವಂತವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಶವವೂ ಸಿಗದೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಕೂಡ ಅವಳ ಭಾವಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೋದ ಕಡೆಯೆಲ್ಲ ವೀರೂವಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದವು. ವೀರೂ ಬದುಕಿದ್ದಾನೆ, ಅವನು ತನಗೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಿಗುತ್ತಾನೆ ಅಂತ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೆ ಯಾರು ನಂಬಲಾರರು ಅನ್ನೋ ಸತ್ಯ ಗೊತ್ತಿದ್ದರಿಂದ

ಕಳೆದ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ...

ವಸಂತಮ್ಮನ ಆಸರೆ ವರ್ಷಳ ಪಾಲಿಗೆ ವಸಂತ ಋತುವಿನಂತೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆದರೆ, ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ದಣಿದಿದ್ದ ವಸಂತಮ್ಮನ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲವೂ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಯಿತು. ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮನೆಮಂದಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಅಮ್ಮನ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಸೆ ವರ್ಷಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ವಸಂತಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ ಆಕೆಯ ತವರುಮನೆಯವರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದ ವರ್ಷ, ಬಂದುಹೋಗುವಂತೆ ಅವರ ಮನವೊಲಿಸಿದಳು. ತವರಿನಿಂದ ಬಂದ ತನ್ನವರನ್ನು ನೋಡಿ ವಸಂತಮ್ಮನಿಗೂ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನಿಸಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಆಕೆ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆದಳು. ಮತ್ತೆ ಒಂಟಿಯಾದ ವರ್ಷ ನಗರದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳ ಸಮುದಾಯದವರಿಂದ ಆಸರೆ ದೊರೆತರೂ, ಭಿಕ್ಷೆಯ ಬದುಕು ಅವಳಿಗೆ ಸಹ್ಯವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೋಟೆಲ್ ಹಾಗೂ ಪುಟ್ಟ ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ಸ್ ನಡೆಸಲು ಯೋಜನೆ ರೂಪಿಸಿದಳು. ಮೊದಲಿಗೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ಹಿಂಜರಿದರೂ, ವರ್ಷಳ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ನೋಡಿ ಜೊತೆಗೂಡಿದರು. ಪುಟ್ಟ ಹೋಟೆಲ್‌ನ ರುಚಿ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಯಿತು. ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ಸ್ ವ್ಯವಹಾರ ಕೂಡ ಕೈಹಿಡಿಯುವ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು.

ಯಾರಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನು ಏಕೆ ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅನ್ನೋದನ್ನ ಅವಳು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅದ್ವಯನ ನಡೆಸಿ ಮಂಗಳಮುಖಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ತಮ್ಮ ಕೂಡ ಅದೇ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿಬಿಟ್ಟನಲ್ಲ ಅನ್ನೋ ಕೊರಗು ಸಾಕಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಅವನು ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಬದುಕಿ ಹೇಗಾದರೂ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿರಲಿ, ಎಂದಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಅವನು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕು ಅಂತ ಸದಾ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಆಸೆ ಹಾರೈಕೆ ಇಂದು ಫಲಿಸಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರನಂತೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಮುದ್ದು ತಮ್ಮ ಈಗ ಬದುಕಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ದುಃಖಿತಪ್ಪಳಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ದುಃಖದಿಂದಲೇ ಹೊರಟಳು. ಹೊರಡುವಾಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ ಬಾ ವೀರು ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಕರೆದರೂ 'ಅಕ್ಕಯ್ಯ, ಬೇಡ ಅಕ್ಕಯ್ಯ ನನ್ನ ಬಲವಂತ ಮಾಡಬೇಡ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಇರೋದನ್ನ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ, ಅಪ್ಪ, ದೊಡ್ಡಪ್ಪ, ದೊಡ್ಡಮ್ಮ, ಅಕ್ಕಂದಿರಿಗೆ ನಾನು ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ ಅಂತನೇ ನಂಬಿರಲಿ. ನಾನು ಬದುಕಿದ್ದೇನೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ನೀನು ಸಂಕಟ ಪಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರು ಸಂಕಟಪಡುವುದು ಬೇಡ, ಈಗಾಗಲೇ ಅವರಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಮರೆತು ಬಿಡಲಿ. ನನ್ನ ಬದುಕು ಹೇಗೂ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ನೀನು ಕೂಡ ಈ ಕಡೆ ಬರಬೇಡ, ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಬೇಡ, ನೀನು ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ, ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ಆ ಸುಖ ಸಂತೋಷ ದೂರಾಗುವುದು ಬೇಡ' ಅಂತ ನಿಷ್ಕರವಾಗಿಯೇ ವರ್ಷ ಮೇನಕಳಿಗೆ

ಹೇಳಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಳು. ಹನಿಗಣ್ಣಾಗಿ ಕೈ ಬೀಸುತ್ತಲೇ ವರ್ಷ ಇನ್ನು ತಡೆಯಲಾರೆ ಎಂಬಂತೆ ಒಳ ಬಂದು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳನ್ನು ಸುತ್ತವರೆದು ಗೆಳತಿಯರು ಸಮಾಧಾನಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

ಅಕ್ಕಯ್ಯ ಯಾಕಾದರೂ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದಳೋ, ತನ್ನ ಕಥೆಯೆಲ್ಲಾ ಯಾಕಾದರೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತೋ, ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಬೆಳೆದ ತಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಪ್ರೀತಿಯ ಜೀವ ಅದೆಷ್ಟು ನೊಂದುಕೊಂಡಿತೋ, ಮನೆಗೆ ಬರಲಾರೆನೆಂದು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಬೇಸರ ಆಯಿತೋ, ಥೂ ತನ್ನದೆಂತಹ ಜನ್ಮ ಯಾರಿಗೂ ಸಂತೋಷ, ನೆಮ್ಮದಿ ಕೊಡದ ಈ ಬದುಕು ಯಾಕಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಇದೆಯೋ, ಈ ಜೀವ ಅಂದೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಬದುಕಿ ತಾನು ಸಾಧಿಸುವುದಾದರೂ ಏನು, ತನ್ನವರಿಗೆ ನಿರಂತರ ನೋವು ಕೊಡುತ್ತಾ, ಅಪಮಾನ ಸಹಿಸುತ್ತಾ ಇನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ದಿನ ಬದುಕಿರಬೇಕು? ಈ ಎಲ್ಲ ಚಿಂತೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ನರಳಿದಳು ವರ್ಷ.

ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದಿರಬೇಕು. ಅಕ್ಕ ಮತ್ತೆ ತನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬರದಿದ್ದಾಗ ಮನದೊಳಗೆ ವ್ಯಥೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸಮಾಧಾನವಂತೂ ಆಗಿತ್ತು. ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದ ಬದುಕನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮರೆತು ಇವತ್ತಿನ ಬದುಕನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದ ವರ್ಷಳಿಗೆ ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳು ಬೇಡವಾಗಿದ್ದವು. ಅಂದಿನ ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಅಮೃತಸಿಂಚನ ಗಗನ ಕುಸುಮ ಎಂದು ಅರಿವಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತೆಂದೂ ಆ ಮಧುರ ಬಾಂಧವ್ಯ ಸಿಗಲಾರದು ಅನ್ನೋ ದೃಢನಂಬಿಕೆ